

Městské divadlo Brno

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

před pár dny mohli ti, kteří disponovali možností podívat se přes dalekohled na Slunce, uvidět maličkatou planetu Merkur, která právě protínala pohledovou osu mezi naší Zemí a Sluncem... „maličkatou planetu...“ ...malé – velké... jak co ve vztahu k čemu... Například Slunce je vůči vesmíru zcela zanedbatelné, ale vůči Merkuru zase obrovské a člověk ve vztahu k velikosti Merkuru zase nicotně malý. I jsem si, už pokolikáté, uvědomil, jak skvěle o našem lidském údělu vypovídající jsou slova jedné Nerudovy básně:

...jak lvové bijem o mříže,
jak lvové v kleci jatí,
my bychom vzhůru k nebesům
a jsme zde zemí spjatí.

A pak mi nešlo nevzpomenout si na jednu krátkou science fiction novelu, která vypráví o vesmírné výpravě úklidové čtyř letící raketoplánem plným košťat, rýžáků a saponátů s cílem uvést znovu do chodu družici, která přestala fungovat, a to díky vesmírnému spadu, jenž začal plesnivět a bujet. Je zapotřebí všechnu tu za dlouhou dobu nanesenou špínu odstranit, družici náležitě vyčistit a nablýskat, aby byla znovu stoprocentně funkční... Novela končí zjištěním, že cíl této výpravy si její z plánski nově vzniklí obyvatelé uvykli nazývat Země...

Pokaždé, když stojím pod jasnou noční oblohou a naskytne se mi pohled na ty spousty hvězd, které svým nedokonalým zrakem obsáhnou, (i tak je jich ažaž), znovu si uvědomuju, jak pomíjivé jsou všechny ty lidské pŭtky, všechna ta ideová hašteření, která lidstvo od nepaměti vrhají do nenávislných, genocidami končících pŭtek.

A znovu si uvědomuju, že to, co nás jako civilizované tvory, (v nezměrné pŭše se tak nazýváme), jednoznačně přesahuje, je kultura. Odkazuju na o tomto pojednávající skvělý román Donny Tartt „Stehlík“, jenž získal Pulitzerovu cenu a který jsem si sám pro sebe nazval novodobým „Zločinem a trestem“.

V onom čase, který nám byl v podobě daru života na tomto světě dán, zůstáváme často v úzasu stát tu před Michelangelovým Davidem, jindy jsme fascinováni výkonem Filharmonie Brno při poslechu Janáčkovy Glagolské mše, nebo ani nedýcháme v okamžiku, kdy Petr Gazdík zpívá modlitbu Jeana Valjeana v muzikálu Bídníci...

A co víc, stále vznikají nová úchvatná umělecká díla, která se pokoušejí formulovat náš svět na jiné bázi než té, o níž slyšíme od různých vůdců ať už politických, či ekonomických, kteří se bláhově domnívají, že se náš svět, život v něm i naše duše dají lehce spočítat, předpovědět a nařídít.

Prý se jednou, až se na naši planetu dostaví hosté z jiného světa, a doufejme, že to nebudou nějací čistíči, budeme s nimi domlouvat skrze hudbu. Jak krásně poetická představa...! Jen nevím, zda toho budou na naší planetě všichni schopní...

Na shledanou s vámi se při objevování toho nejpodstatnějšího v nás skrze divadelní umění za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Carel Fabritius, Stehlík

DOKOŘÁN

ČERVEN
2016
CENA 25,- Kč

SUGAR!

(Někdo to rád horké)

Jule Styne

Bob Merrill

Peter Stone

režie Stanislav Moša

Ella Wheelerová Wilcoxová (1850 – 1919), americká básnířka, která se proslavila již v roce 1883 básní *Solitude s nezapomenutelným* a od té doby mnohokrát citovaným veršem „Směj se a svět se bude smát s tebou, plač a budeš plakat sám“. (Mimořadně, za tuto báseň dostala od časopisu *The New York Sun* pět dolarů.) Po smrti malého synka se věnovala teosofii a spiritismu, její poezie však nadále oplývala (někdy poněkud sentimentální) radostí a optimismem. Dovolil jsem si pro vás přeložit její půvabnou básně *A Lover's Quarrel*.

Miroslav Macek

Roztržka milenců

Má láska s Mořem zrála dlouho,
v to léto jsme však vzpláli touhou
a bez ohledu na počasí
jsme vysnili si krásné časy.
Když hřmotně jeho slova zněla,
já snila, že to z lásky dělá,
ty hravě vtípkou každou chvíli!
Tak přešťastně jsme spolu žili...
že zhrubne tak, jsem nevěděla
a podzim odcizil nás zcela.
Já měla za jasné a dané,
že vina na jeho je straně,
však odejít jsem otálela,
chtíc vědět, copak stále dělá.
Však střeta jsem se s hrubým hlasem,
tak svodům Města podlehla jsem.
Ta změna byla zcela skvělá,
jak s Mořem lišili se zcela!
Z chmur minulých se radost stala,
že zima je, jsem nevnímala.
Dny, noci stále spolu, vskutku
jsem zbavila se všech svých smutků.

Však navzdory vši jeho kráse
jsem nerozhodla se v tom čase,
a zima když se jaru vzdala,
jsem opět láskou k Moři vzplála.
Pryč byla pýcha, věděla jsem,
že duši Moře patřím zase.
Hned do náruče jsem mu spěla
a poddala se lásce zcela,
v to léto jsme zas vzpláli touhou,
a láska s Mořem kvetla dlouho.

„Jste na zemi,
na to není žádná léčba.“

Samuel Barclay Beckett
(13. dubna 1906, Foxrock
– 22. prosince 1989, Paříž),
irský dramatik a prozaik,
představitel absurdního divadla.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

KPM CONSULT

AUTOCONT

Xavier Naidoo
Markus Heitz
Michael Herberger
James Krüss

PRODANÝ SMÍCH

režie
Petr Gazdík

7. KVĚTNA 2016

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCĚNĚ

RODINNÉ STŘÍBRO

Lukáš JANOTA

Za sebou měl právě premiéru *Prodaného smíchu*, kde ztvárnil roli Alexandra. A před sebou vyhlídku na nějaké ty „Titaniky, Karlštejny, Mendely a zájezd s Learem“, ale hlavně na prázdniny, které si plánuje užít s rodinou – především s několikaměsíční dcerkou. Lukáš Janota se jako otec sice zatím cítí s miminkem někdy neohrabaně, ale na jevišti tak rozhodně nepůsobí.

Jak dopadla premiéra Prodaného smíchu, kde vás diváci vidí v roli Alexandra?

Myslím, že nad očekávání dobře. Dotáhli jsme to do zdárného konce, i když se občas dostavila tvůrčí skepse, ale to je u nových autorských děl asi běžné. Bývá to tak vždycky, když to nejsou zrovna *Bídníci* nebo *Jesus Christ Superstar* a objeví se nějaký méně známý titul. Dřív jsem býval

hem silněji. V každém případě musím zdůraznit skvělou práci Petra Gazdíka, se kterým se skvěle pracuje a jeho divadelní citění se mnou v mnohém rezonuje. To je slovo, panečku... rezonuje! Prostě byl výborný.

Dovedete si představit život bez smíchu?

Myslím, že se tomu dnes říká deprese a končí v mnoha případech sebevraždou. Takže děkuji, ale raději si smích ponechám.

Prodaný smích je ale i o závislostech, dluzech, rodinných tragédiích...

Je to pěkná moderní pohádka. Témat, kterých se příběh dotýká a o nichž se dá mluvit, je tam víc. Není čas se ve všech příliš utápět, protože každé z nich by jistě obsáhlo mnoho samostatných děl. A lidí, kteří něco podobného zažili nebo zažívají, se to určitě dotkne a najdou si je.

Když věci fungují a lidi se baví, baví to i herce.

více kritický ze startu, ale už se snažím nesoudit před koncem bitvy dopředu. Protože se mi několikrát stalo, že to, o čem jsem nebyl právě přesvědčený, bylo nakonec mnohem lepší, než jsem předpokládal. Předčasné soudy nejsou prostě na místě. A jako začínající autor to vnímám mno-

Za své největší výzvy zatím považujete podle webových stránek divadla role v inscenacích Sliby chyby, Princ Homburský, Faidra a Pokrevní bratři. V poslední době ale přibýly další výjimečné herecké příležitosti. Ještě nemáte důvod seznam měnit?

S Boleslavem Polívkou v dramatu Král Lear, režie: Stanislav Moša

Každá nová věc je nová výzva, ale zatím bych asi neměnil. Je to hodně široký rozptyl. Ale určitě by se dal doplnit Edgar v *Králi Learovi* nebo *Ostrov pokladů*. Protože *Král Lear*, to je jiná kapitola. To byla opravdu výzva, panečku. Po několika letech jsem se vrátil zpátky na herecký začátek. Přece jen jsem se za ty roky už trochu uvolnil, začínal jsem si zvykat, že když dostanu novou roli, nemusím s ní primárně bojovat, ale můžu se pokoušet na ní rovnou pracovat. Ale s Edgarem jsem bojoval do poslední chvíle. Ještě než jsme přišli poprvé ze zkušebny na jeviště, než jsem se celý pomazal blátem, pořád jsem nevěděl, jak na to. Naštěstí se mi Stanislav Moša jako režisér trpělivě věnoval a nakonec se mi povedlo jeho představu zhmotnit. Doufám.

Nedávno proběhla stá repríza *Sugar!* (Někdo to rád horké), na záda jí dýchá v počtu odehraných představení Donaha! Není to únavné hrát tak dlouho pořád to samé?

Co vaše hudební tvorba? Když jsme spolu dělali rozhovor naposledy, zrovna bylo po premiéře *Podivného případu se psem, pro který jste psal muziku*.

Nedávno jsme s Petrem Štěpánem a Mirkem Ondrou napsali pro 3. ročník muzikálového herectví JAMU absolventské představení *Figarka*. Je to taková muzikálo-komédie dell'arte, v níž je třináct hudebních čísel. Zatím moje asi největší hudební dílo, co jsem vytvořil. A jsem na to hrozně pyšný. Studenti to zvládají skvěle, byla to úžasná práce, i když trochu rychlá, jak to u divadla někdy bývá. Předtím jsem napsal soundtrack do pohádky na hvězdárně, kterou dělal Petr Hloušek. Líbilo se mu to a byl se mnou spokojený. A pokud tento renesanční, všeučelecky založený a všeschopný člověk řekne, že je to fajn, věřím mu.

Na sklonku loňského roku se vám narodila dcera. Vnímáte to jako životní zlom?

*V inscenaci *Mendel aneb Vzpoura brášek*, režie: Stanislav Slovák*

Když věci fungují a lidi se baví, tak to baví i herce. Únava se však může dostavit vždycky. Ale dokud lidi na něco chodí, je to v pohodě. Hrajeme pro diváky – pokud to chtějí vidět, tak se to hrát bude.

Byl jsem u porodu – to je pro mě největší zážitek. Teď se moc těším, až bude Lili trochu větší, přece jen je péče v této fázi trochu víc maminičina věc. Svetlaně (*herečka Svetlana Janotová, pozn. red.*) přicmrndávám a občas se cítím strašně ne-

schopný a neohrabaný. Navíc, i když se snažím, někdy nemám ani jak pomáhat, protože matka je matka a děťátko potřebuje hlavně spát a pít, spát a pít. Ale těším se, až bude větší a přijde můj čas. Taky mám občas trochu výčitky, když potřebuji něco udělat a dávám přednost práci před rodinou, ale musím jen trochu víc plánovat a v tom zrovna nevynikám.

Dcerce jste dali jméno *Liliana*, inspirovali jste se *Letem snů LILI*?

Vůbec ne. Naopak, když přišel muzikál *LILI*, tak jsem z toho jména dostal trochu strach, protože najednou jí bylo všude plno. Ale jméno vymyslela moje žena mnohem dříve. Chvilku jsme o tom debatovali, a neboť nás žádné lepší jméno nenapadlo, je to Lili. A to je dobře!

Ve vašem případě už nejde mluvit jen o herecké rodině, ale přímo o divadelním klanu. Budete chtít, aby *Lili* kráčela ve vašich stopách?

Vůbec žádný plán nemám. A už jsme zase u toho

plánování, že. Bůhví, co se stane. Budeme ji podporovat ve všem, co bude chtít dělat. Uvidíme, k čemu bude mít vlohy, a podle toho, co jí půjde, tomu se bude věnovat. Určitě ale budu chtít, aby se naučila co nejvíc věcí, protože až jí bude třicet, nenaučí se nic, a i kdyby možná ano, bude mít už strašně málo času. Kdybych toto věděl dřív, já bych uměl věci... Ale jak říká babička: Kdyby byly v řiti ryby, nemusely by být rybníky.

Jako kluk jste začínal u filmu. Teď žádné plány tohoto druhu nemáte – film, televize?

Zrovna včera mi volali z České televize. Tři natáčecí dny v dobovém filmu a hrál bych strážmistra, který se snaží vměstnat do auta nějaký velký náklad a říká svému nadřízenému: „Šéfe! To se tam nevejde!“ Ale zrovna v tom termínu mám už jinou práci. Takže třeba zase za deset let. Škoda! Už jsem se tu větu naučil a zkoušel jsem si ji říct mnoha způsoby, takže bych měl rozhodně co nabídnout!

Aby byl člověk slavný, musí 40 let malovat, 10 let hrát na divadle, 5 let ve filmu – nebo měsíc číst kuchařské recepty... Co takhle nějaký nekonečný seriál, před deseti lety jste se přece mihl v *Ordinaci v růžové zahradě*?

To mi taky zavolali, že mají pro mě roli. Ale už bych nešel. Jako každý potřebuju vydělávat peníze, ale snažím se dělat všechno proto, abych je vydělal něčím, co mě uspokojuje. Nejde to vždycky, ale představa, že budu trávit dny na dálnici do Prahy, kde budu natáčet nějaký megaseriál, mě nepřitahuje ani trochu. Jsou lepší cesty. A těch pár tisíc rád oželím. Rok natáčíte seriál, pak z toho rok žijete, ale co dál? **Jaké máte plány na prázdniny? Pojedete na dovolenou?**

Snad jo, už se těším. Přemýšleli jsme, že bychom vyvezli malou i rodiče a společně někam vyrazili. A potom se budeme družít s přáteli, kteří mají také miminka. Děti je teď v divadle jako smetí.

Text: (jih),

foto: jef Kratochvíl

*S Petrem Štěpánem, Boleslavem Poltorkou a Michálem Išténkem v dramatu *Král Lear*, režie: Stanislav Moša*

KVĚTEN 2016

RADŮZ A MAHULENA NA ZKUŠEBNĚ

LELKOVÁNÍ S

Viktórii MATUŠOVOVOU

Vlasy dočervena, poněkud zvláštní zelenomodrošedé oči za skly brýlí v černém rámečku, jako by v nich byly barevné kontaktní čočky. V drobném obličejí milý, skoro až dětský úsměv. Bodejť by ne. Vždyť Viktória Matušovová oslavila v únoru teprve pětadvacítku, jak se říká – má celý život před sebou, profesní i osobní. A pokud jí půjde všechno tak, jak poslední léta v brněnském Městském divadle, kde je od roku 2013 v angažmá, pak se má na co těšit. Ale zase tak jednoduché to vlastně nebylo.

znalci divadla ví a ze jména se dá i vytušit, Viktória je rodačka ze Slovenska. Většinu školních let prožila v Banské Štiavnici, kde se také začala pomalu sbližovat se světem divadla, hudby, zpěvu. Rusovláska ovládá hru na housle, klavír, violu, kytaru, flétnu a také nástroj vydávající po vložení do úst mezi zuby poněkud zvláštní rezonující zvuk, nástroji se říká brumle, slovensky drumbl'a.

Jak vlastně vypadala vaše cesta ze Slovenska až k profesionálnímu divadlu v Brně?

To právě štěstí mě potkalo až tady v Brně. A já ho nemíním pustit.

Je to tak, zvláště v závěru, než jsem se přestěhovala z Prahy do Brna, kde jsem opravdu našla nový domov, jsem byla v jednom kole. Do konkurzů jsem se hlásila v Praze i Bratislavě, posléze i v Brně, hostovala jsem na několika místech a rodičům se to už asi moc nelíbilo. „Kdyby se ti něco stalo, tak se ani nedovíme, ve kterém městě vlastně jsi,“ říkali. A i když to znělo jako legrace, tak to vlastně moc velká sranda nebyla, říká Viki, v jejímž hlase se tu a tam objevuje slovenský akcent. Jak už mnozí

Poprvé jsem ve velkém divadle byla v Bratislavě s rodiči a myslím si – jestli si to dobře pamatuji – že to bylo na Nové scéně představení *Na skle malované*. Ovšem to už jsem navštěvovala ve škole literárně-dramatický kroužek, kde jsme si na divadlo také tak nějak hráli. Odmalíčka, od pěti let jsem zpívala a začínala s houslemi, s tatkou jsem jezdila často na různá folklorní vystoupení. To mi myslím bylo a je hodně ku prospěchu. Teď například děláme *Radúze a Mabulenu*, kde jsem dostala roli

S Janem Brožkem v muzikálu Prodaný smích, režie: Petr Gazdík

Matky Země, a ty folklorní zkušenosti se hodí. Zatímco ve zpěvu se cítím víc „doma“, k tanci jsem se dostala až v patnácti letech v Bratislavě na konzervatoři, což už bylo dost pozdě, a teď to zkouším dohánět. Snad mám ještě dost času (smích).

Zvítězila jste v několika pěveckých soutěžích, například na Slovensku sledované Elán je Elán, v Praze jste před čtyřmi lety získala s kapelou MooF ocenění Zpěvačka roku. Tak proč jste se nedala na dráhu pop music?

Zpívání mě fakt baví, ale už po té soutěži *Elán je Elán*, kdy mi bylo teprve sedmnáct, jsem si na vlastní kůži vyzkoušela, že jen s tím vítězstvím a rychlou popularitou se nedá vydržet. Ještě tak zhruba rok se o mně něco vědělo, ale pak se člověk vytratí a je po slávě. Jako na všem se musí i v tomto oboru dál makat a já jsem asi tušila, že to není cesta pro mě. To mi radili i rodiče, kteří mi doporučovali víc než pěveckou dráhu, v té době studium ukončené maturitou a podobně. A měli pravdu. I proto jsem se až v Praze mimo hraní a zpívání hlásila do mnoha hereckých konkurzů a snažila se přiblížit co nejvíce hraní. Po příchodu z Bratislavy do Prahy jsem moc česky neuměla, anebo se za svoji češtinu hodně styděla.

Pořádně jsem se jí začala učit vlastně až tady v Brně. Z Prahy jsem si však donesla dost špatných výrazů, které mi tady začali kolegové opravovat. Nejvíc jsem začala česky mluvit, když jsem začala chodit s kolegou a přítelem Honzou Brožkem, se kterým si velmi dobře rozumíme, v divadle i mimo něj, a tu a tam mě v našem pronajatém bytě kousek od divadla opravuje dodnes (smích).

A jak jste se tedy vlastně do brněnského angažmá dostala?

V Praze jsem dva roky studovala ještě Státní konzervatoř, obor populární zpěv, a právě tehdy jsem vyhrála konkurz, na který jsem se přihlásila do divadla v Brně. Můj úplně první brněnský konkurz byl na *Mary Poppins*. Nevyšlo to. Bylo to právě proto, že tam byly hodně těžké taneční pasáže a tanec, jak jsem již říkala, je moje slabá stránka, kterou chci zdokonalit. Ovšem bylo dobře, že jsem do Brna na konkurz jela. Všiml si mě totiž Petr Gazdík, který když mě slyšel zpívat, tak mi řekl, že až vypíše další konkurz, tak ať určitě přijedu. A samozřejmě, abych do té doby na tanci makala. Byla to pro mě obrovská výzva a skutečně jsem další měsíce chodila do různých tanečních škol, například v Luhačovicích, Bratislavě či Praze. A pak přišel konkurz na muzikál *Jekyll a Hyde*. To je dodnes moje nejoblíbenější představení a myslím si, že ho málokteré předčí. Je to také jedna z největších rolí, které jsem dosud měla. Potom přišel druhý konkurz na *Zorra*, kde jsem také dostala jednu z hlavních rolí. No a pak přišel ten okamžik, kdy jsem ještě stále jako externistka seděla jednou na divadelním dvoře na obědě, přišel pan ředitel Moša a zeptal se mě, jestli bych se nemohla na chvíli u něj stavit na pár slov v kanceláři. Tam mně nabídl angažmá. Snad ještě větší radost než já z toho tenkrát měli rodiče, kteří se o mě tenkrát pro neustálé cestování opravdu báli. Usadila jsem se.

Jak často jezdíte domů do Hontianských Nemec?

Jak mi to čas dovoluje. Mimo odchodem z naší vesnice pochází i rod Labudovců, tedy známého slovenského herce Mariána Labudy, on je také „Němčan“. Známe se osobně a občas se tam potkáváme v kostele, kde je pro věřící velkým svátkem, když tam pan Labuda čte první čtení z Písma, a někdy po něm další čtení přednáším i já. Někdy tam i zpívám, ale to už jen zřídka. Mimo to za mnou do Brna jezdí na představení i mamka. Je to přes tři

S Andreou Zelovou a Hanou Kovářikovou

sta kilometrů, není to tak hrozná vzdálenost. Jezdí dost často a mimo ní i další členové naší hodně početné rodiny. Máme sedmimístného forda a obvykle ho zaplní.

Kde jste nyní vlastně doma?

Jednoznačně v Brně. Asi to zní nadneseně, ale já jsem tady opravdu už zapustila kořeny, jak se říká. A to nejen profesní, ale i osobní. S Honzou máme plány do budoucna, chceme si časem pořídit vlastní byt. Ale na to je ještě dost času. Slovensko mám ráda, ale úroveň, jaká je zde, se opravdu jen tak nevidí. To už můžu alespoň trochu srovnávat. Je mi tady opravdu nejlíp na světě. Také bych se chtěla znovu vrátit ke zpívání mimo jeviště a hraní například na klavír či housle, po čemž se mi opravdu stýská. Je fakt, že si tu a tam, když je dobrá nálada, s kolegy v klubu zahrajeme, ale to je jen zřídka.

Před časem jste oslavila pětadvacáté narozeniny. Co bylo nejlepším dárkem?

Velkou radost jsem měla z překvapení, které mi Honza s kolegy připravil v Divadelním klubu. Celý jej vylepil mými fotografiemi od dětství až po současnost. Vlastně mně tak představil můj dosavadní život. Bylo to moc milé. Myslím, že to právě štěstí mě opravdu potkalo až tady v Brně. A já ho nemí-

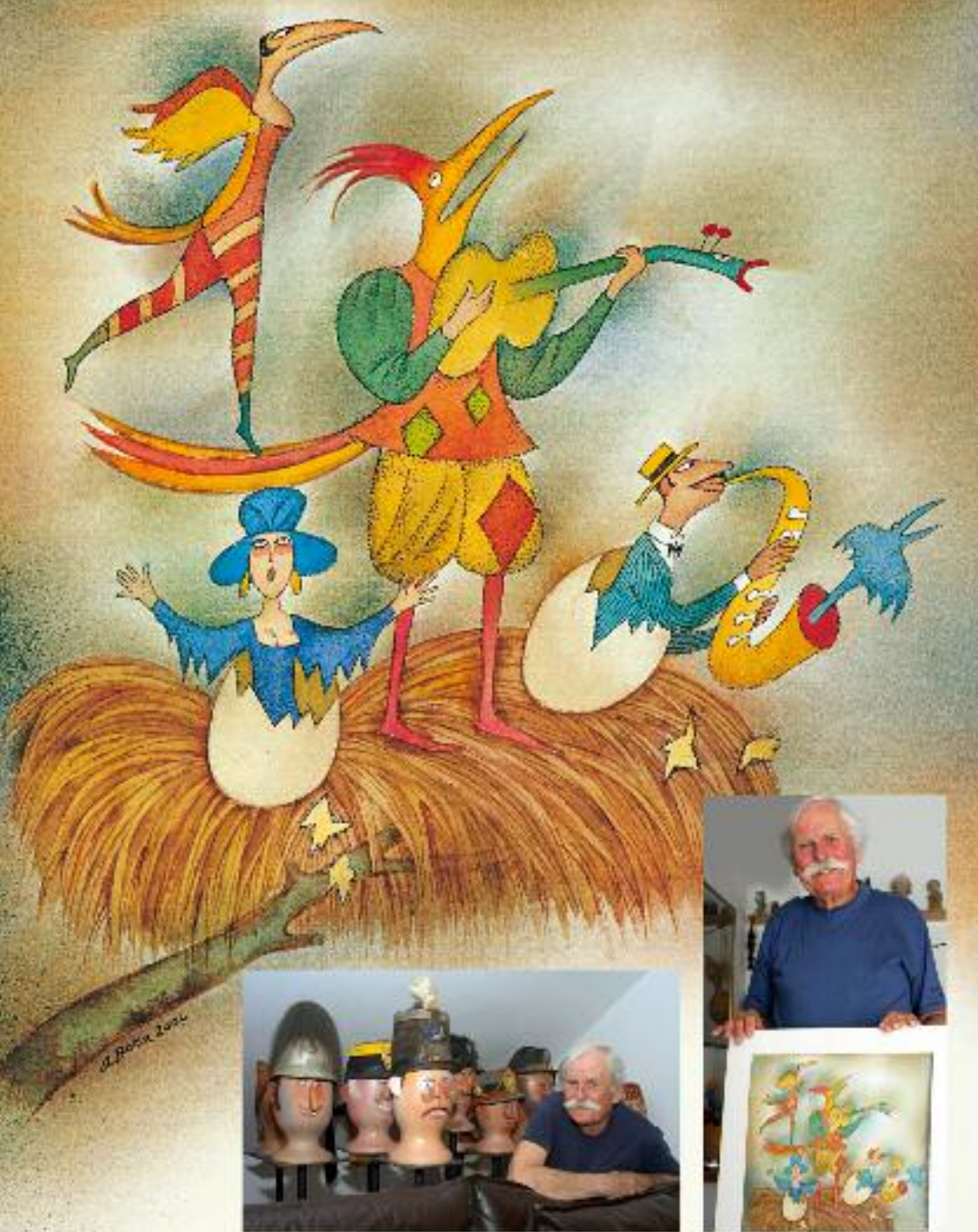
ním pustit. Ostatně za štěstí považuji i to, že se mohu setkat na jednom jevišti s dnes již hereckými legendami, jako je paní Alena Antalová či Viktor Skála, Martin Havelka, jako je tomu ve *Jménu*. To je pro mě nejlepší škola. A třeba se mi jednou po štěstí zahrát si i s panem Bolkem Polívkou, se kterým jsem se ještě nesetkala. I když s ním se vlastně už osobně tak trochu znám. Byl to právě Bolek Polívka, který mě hodnotil jako člen poroty v soutěži *Elán je Elán*. Bylo mi sedmnáct a byl to on, který mi tenkrát řekl, že mi chybí kultura pohybu. Měl pravdu a dodnes si to beru k srdci. I proto musím ten tanec pořád cvičit (smích).

Proč se vám v divadle přezdívala Božidara?

To bylo tak. Když jsem se poprvé objevila na zahajovací zkoušce *Jekyll a Hyde*, tak jedna z mých kolegyně (konkrétně Hanka Kovářiková) nevěděla, jak se jmenuji, proto ji napadla slovenská herečka Božidara Turzonovová, a tak jsem od té doby prostě „Slovena Božidara“. A tak mi to už zůstalo.

Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl

22. května ve věku 85 let zemřel Adolf Born, který patřil k nejvýznamnějším českým malířům, kreslířům, karikaturistům, grafikům a ilustrátorům.

HRAJEME

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière:
JMÉNO

Vtipná, krutá, dojemná i chytrá hra o mužích, ženách a jejich vztazích je z rodu rychlopalných konverzáček; stojí na brilantních dialozích a vychází z faktu, že s příbuznými, partnery a přáteli je to jako s knihami: mít je doma ještě neznamená mít je přečtené.

Vincent je čtyřicátník v nejlepší formě, úspěšný makléř s nemovitostmi, který očekává narození prvního potomka. Zrovna se dostavil na opulentní večeři, kterou pořádá jeho mladší sestra Elisabeth a švagr Pierre, profesor literatury. Malou rodinnou sešlost doplňuje Vincentův kamarád od školky Claude, zdánlivě přiboudlý chlapík, kterého však všichni zúčastnění pokládají bezmála za člena rodiny (a jak se vpsled ukáže, ono „bezmála“ není zcela na místě). Ještě se čeká na Annu, Vincentovu těhotnou partnerku, která vždy a všude chodí pozdě. K ukrácení chvíle poslouží radostný bombový útok na Vincenta v podobě otázek stran jeho otcovství. Bližní zejména zajímá, jak se Vincentův prvorozený bude jmenovat. Tipují, dohadují se, navrhují. Po soustředěném nátlaku Vincent z hecu řekne, že dá svému synovi jméno Adolphe. A jeho odpověď v podobě dobrého, leč pořouchlého šprýmu vyvolá vpravdě melu, chaos, ba hysterickou atmosféru. Výměna názorů eskaluje, překvapení stíhá překvapení, už nejde o jméno pro dítě: z rodinných skříní vypadávají rozliční kostlivci a praní špinavého prádla doprovázejí zpovědi upřímné, až to bolí. Přátelská slezina se stává noční mūrrou všech zúčastněných.

Na pardubickém GRAND Festivalu smíchu 2016 získala tato inscenace hned tři ocenění! Alena Antalová byla poctěna Cenou za nejlepší ženský herecký výkon a režisér Petr Gazdík převzal Cenu studentské poroty a ocenění Komédie diváků 2016!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová, Martin Havelka, Viktor Skála, Jakub Uličník a Viktoriá Matušová.

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán:

MENDEL ANEB VZPOURA HRÁŠKŮ

Johann Gregor Mendel – jeden z mála skutečných génů, kterými se Brno může chlubit a kterými se právem chlubí. Ctihodná a důstojná persona, vědec, zakladatel moderní genetiky, opat starobrněnského

kláštera. Trio Stanislav Slovák – Jan Šotkovský – Petr Štěpán (které pro Městské divadlo Brno a Biskupský dvůr připravilo už zpěvohru *Baron Trenck* a „činoherní balet“ *Cyril a Metoděj*) se však nevydalo v divadelním líčení Mendelova života cestou seriózního pomníku, důstojného hesla z encyklopedie. Společně se skladatelem Karlem Cónem stvořili „starobrněnskou operetku“, která svůj základ čerpá v přiznaně divadelní „hře na Mendela“ – a odhodlali se podívat na život brněnského velikána při vši úctě se zdravě drzou nadsázkou. Slovy recenzenta Luboše Marečka, „divák si užije legrace, ale i něco melodramatických scén, počtů dotek historie i autorské fikce a nadsázky, prositě jak to už v operetkách bývá. Zábava je tady na prvním místě.“

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Milan Němec, Lukáš Janota, Andrea Zelová, Zdeněk Junák, Dušan Vítáček, Ladislav Kolář, Jiří Ressler a další.

Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman:
PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

Představovat našim divákům muzikálového krále Andrew Lloyd Webbera opravdu není nutné. Vždytí značnou rádku jeho světových hitů jsme již měli možnost uvést i v našem divadle. Za všechny připomeňme alespoň *Jesus Christ Superstar*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, *Evita* či *Kočky*. Od nové sezóny ozdobil náš repertoár další titul z dílny tohoto mága hudebního divadla. *Pískání po větru* je muzikál inspirovaný stejnojmenným filmem z roku 1961, který se stal především v anglosaském světě velmi oblíbeným. Filmový scénář vznikl podle novely Mary Hayley Bellové a byl nominován na pět britských filmových cen. Vypráví příběh tří farmářských dětí z Louisiany, které ve stodole náhodou narazí na záhadného muže, a ovlivněny příběhy, které poslouchají v nedělní škole, ho začnou považovat za Ježíše Krista. Ve skutečnosti ovšem muže hledá policie, ale děti se všemožně snaží mu pomoci a dále ho ukrývají. Děj je spleť nevinným světem dětí s cynickým světem dospělých a je emotivním příběhem, v němž se představivost střetává s realitou. Touto inscenací navazujeme i na naši dlouholetou systematickou práci s dětskými interprety.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík, Eliška Skálová, Dušan Vítáček, Viktoriá Matušová, Tomáš Sagher, Jiří Mach a další.

PROGRAM ČERVEN, ČERVENEC

PROGRAM ZÁŘÍ

Činoherní scéna

1.6. st 19.00	Charleyova teta	
3.6. pá 19.00	Malý rodinný podnik	AB5
4.6. so 19.00	Malý rodinný podnik	AB6
5.6. ne 19.00	Malý rodinný podnik	E7
6.6. po 19.00	Malý rodinný podnik	AB1
7.6. út 19.00	Jméno	
8.6. st 19.00	Jméno	
9.6. čt 19.00	Jméno	
10.6. pá 19.00	Brouk v hlavě	
11.6. so 19.00	Brouk v hlavě	
12.6. ne 19.00	Splašené nůžky	
13.6. po 19.00	Splašené nůžky	
14.6. út 19.00	Splašené nůžky	
15.6. st 19.00	Dokonalá svatba	
16.6. čt 19.00	Jezinky a bezinky	
17.6. pá 19.00	Jezinky a bezinky	
19.6. ne 19.00	Jezinky a bezinky	
23.6. čt 19.00	Vrabčák a anděl	
26.6. ne 19.00	Splašené nůžky	
27.6. po 19.00	Splašené nůžky	
28.6. út 18.00	Splašené nůžky	

Biskupský dvůr

17.6. pá 20.30	Radúz a Mahulena
18.6. so 19.00	Radúz a Mahulena
19.6. ne 20.30	Radúz a Mahulena
20.6. po 20.30	Radúz a Mahulena
21.6. út 20.30	Radúz a Mahulena
22.6. st 20.30	Radúz a Mahulena
24.6. pá 20.30	Noc na Karlštejně
25.6. so 20.30	Noc na Karlštejně
26.6. ne 20.30	Noc na Karlštejně

Hudební scéna

2.6. čt 19.00	DUCH	zadáno
3.6. pá 18.00	DUCH	PP1
4.6. so 18.00	DUCH	PPP/P18
5.6. ne 14.00	DUCH	
5.6. ne 18.00	DUCH	
7.6. út 19.00	Johnny Blue	A2016/M2016
8.6. st 19.00	Johnny Blue	R2016/X2016
9.6. čt 19.00	Johnny Blue	T2016/Z2016
13.6. po 19.00	Pískání po větru	
14.6. út 18.00	Pískání po větru	
20.6. po 19.00	Flashdance	
21.6. út 19.00	Flashdance	zadáno
22.6. st 19.00	Flashdance	

Biskupský dvůr

27.6. po 20.30	Noc na Karlštejně
29.6. st 20.30	My Fair Lady (ze Zelnáku)
30.6. čt 20.30	My Fair Lady (ze Zelnáku)
1.7. pá 20.30	My Fair Lady (ze Zelnáku)
3.7. ne 20.30	Radúz a Mahulena
4.7. po 20.30	Radúz a Mahulena
5.7. út 20.30	Radúz a Mahulena
6.7. st 20.30	Radúz a Mahulena
8.7. pá 20.30	Mendel aneb Vzpouora hrástků
9.7. so 20.30	Mendel aneb Vzpouora hrástků
10.7. ne 20.30	Mendel aneb Vzpouora hrástků

Činoherní scéna

9.9. pá 14.00	Frank V.	
9.9. pá 19.00	Frank V.	C5
10.9. so 19.00	Frank V.	P
11.9. ne 19.00	Frank V.	
12.9. po 19.00	Frank V.	A1
13.9. út 19.00	Frank V.	C2
14.9. st 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	

15.9. čt 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
16.9. pá 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
17.9. so 19.00	Frank V.	A6
18.9. ne 19.00	Frank V.	D
19.9. po 18.00	Jméno	PPP
20.9. út 18.00	Brouk v hlavě	
21.9. st 19.00	Malý rodinný podnik	
22.9. čt 19.00	Malý rodinný podnik	
23.9. pá 19.00	Dvojitá rezervace	
24.9. so 19.00	Dvojitá rezervace	
25.9. ne 19.00	Frank V.	E7
26.9. po 18.00	Frank V.	SP
27.9. út 19.00	Vrabčák a anděl	
28.9. st 19.00	Vrabčák a anděl	
29.9. čt 18.00	Vrabčák a anděl	
30.9. pá 19.00	Vrabčák a anděl	

Hudební scéna

11.9. ne 19.00	DUCH	
12.9. po 19.00	DUCH	T2016/Z2016
13.9. út 19.00	DUCH	A2016/M2016
14.9. st 19.00	DUCH	R2016/X2016
15.9. čt 18.00	DUCH	
16.9. pá 19.00	DUCH	
19.9. po 19.00	Flashdance	
20.9. út 18.00	Flashdance	
21.9. st 19.00	Flashdance	
23.9. pá 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
24.9. so 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
24.9. so 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
25.9. ne 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
27.9. út 19.00	Král Lear	

Stanislav Moša, Petr Ulrych:

RADÚZ A MAHULENA

Není v našem divadle zcela obvyklé, abychom se opětovně vraceli k uvádění titulů, které jsme již dříve inscenovali. Jsou ovšem díla, která si svůj návrat na jeviště jistě zaslouží, a věříme, že jsou i diváci, kteří jejich obnovení s nadšením přivítají. K takovým dílům jistě patří i muzikálová balada, která vznikla podle známého pohádkového poetického dramatu Julia Zeyera *Radúz a Mahulena* a která měla svou světovou premiéru 8. listopadu roku 1997. Hrála se až do roku 2002 a zaznamenala 91 repríz, 36 295 diváků se v těch letech nechalo okouzlit niterným příběhem, který jim již tenkrát hráli Markéta Sedláčková, Petr Gazdík, Zdena Herfortová, Ladislav Kolář, Igor Ondříček, Petr Štěpán či Stanislav Slovák. Diváci již tehdy odcházeli z divadla a v hlavě jim stále zněly nezapomenutelné melodie Petra Ulrycha s krásnými texty Stanislava Moši. Je mnoho těch, kteří si dodnes zpívají „...dvě království se v zásti potýkají a jedno druhé chce srazit na kolena. Než zrození jsou Radúz a Mahulena!“, a nebo „Magurský králevici, bodím tě mezi kerysy! Co ti kdy bylo krásné, navždycky bude kdysi!“

Nesmrtelný příběh zakázané lásky mezi dvěma nepřátelými rody zde tentokrát vychází z lidové slovenské pohádky, ale jde samozřejmě o motiv ještě starší, objevující se v různých variantách i u bratrů Grimmů nebo v indických eposech. Není tedy pochyb o tom, že také v dnešní době jde o námět aktuální, nabízející současnému obecnstvu možnost prožít romantický příběh lásky, která (dovolme si to klišé, jež je zde ovšem namísto) hory přenáší a kameny láme.

V nové inscenaci uvedeme *Radúze a Mahulenu* v Biskupském dvoře Moravského zemského muzea, kde je pro ni ideální pohádkové prostředí s širým nebem a svěžím vzduchem.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Andrea Zelová, Aleš Slanina, Viktória Matušová, Lucie Bergerová, Stanislav Slovák, Markéta Sedláčková a další.

Tom Hedley, Robert Cary, Robbie Roth:

FLASHDANCE

Slavný americký hudební film z roku 1983 *Flashdance* režiséra Adriana Lynea se stal ve své době opravdovým diváckým hitem, vydělal více než sto miliónů dolarů a během prvních dvou týdnů se prodalo více než 700 000 desek se soundtrackem, který vyhrál mimo jiné i Cenu Grammy. Uplynulo třicet let od vzniku tohoto fenoménu, jenž ovlivnil mini-

málně jednu generaci diváků. Příběh osmnáctileté dívky Alex Owensové, která přes den pracuje jako svářečka a v noci se věnuje tomu, co jí opravdu naplňuje, tedy tanci, a touží dostat se na taneční konzervatoř, uchvátil celý svět a písně z něj (např. *What A Feeling* či *Maniac*) se nenahraditelně zapsaly do dějin populární hudby.

Tento dech beroucí a energií nabitý titul plný dynamických choreografií jsme nabídli českému diváku v evropské premiéře v překladu Jiřího Joska, Svetlaně Janotové přinesl nominaci na Cenu Alfréda Radoka 2013!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Dušan Vitázek nebo Ondřej Studénka, Hana Holišová nebo Viktória Matušová, Zdena Herfortová nebo Ivana Plíhalová, Zdeněk Junák nebo Milan Němec, Igor Ondříček nebo Lukáš Vlček, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Alan Ayckbourn:

MALÝ RODINNÝ PODNIK

Drama Alana Ayckbourna mělo v londýnském Národním divadle premiéru v roce 1987 a získalo tehdy cenu Evening Standard Award za nejlepší hru roku. Sir Alan Ayckbourn je v současnosti jeden z nejpłodnějších anglických autorů. Na jeho kontě je již sedm desítek dramatických kusů, z nichž víc než polovina měla premiéru na londýnském West Endu a získala zde i řadu významných ocenění. Dynamická ostrá komedie *Malý rodinný podnik* se odehrává v průběhu jednoho podzimního týdne v rodině podnikatele Jacka McCrackena, který je odhodlaný držet se svých pevných morálních zásad navzdory okolnímu zkorumpovanému světu. Jenže ne na dlouho. Pomalu začíná pronikat do reality tchánova podniku, jehož se stává šéfem a v němž se setkává se vším, co dosud odmítal. Je nucen pokusit se utajit jisté kompromitující materiály, zároveň zjišťuje, že jeho navenek ctěná a spořádaná rodina je plná zlodějů a cizoložníků a nad mravními principy vítězí osobní zájmy a byznys. Hra je i přes dobu svého vzniku stále aktuální, o čemž vypovídá také fakt, že se v loňském roce do Národního divadla v Londýně s velkým úspěchem vrátila. Ayckbourn v ní totiž dokonale kombinuje humor se satirickým pozorováním světa, nabízí zarážející sondy rodinných vztahů a komická linie vrcholí v překvapivém mrazivém závěru.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Viktor Skála, Alena Antalová, Ladislav Kolář, Johana Gazdíková, Jan Brožek, Ivana Vaňková, Igor Ondříček, Jakub Uličník a další.

Rozptýl rolí od malíře Gauguina v *Ostrově pokladů*, Zbrojnoše v *Noci na Karlštejně*, Vojáka yberlandského vojska v *Těžké Barboře přes Pastýře* v *Evangelii o Marii* či Milionáře v *Sugar! (Někdo to rád horké)* až po Stydlína ve *Sněhurce a sedmi trpasličích* figuruje momentálně na aktuálním seznamu u Jakuba Przebindy. Čerstvě pětatřicetiletý herec zkrátka střídá činohru s muzikálem a ještě si u toho příležitostně stříhne pozici asistenta režie.

Mám obecně divadlo rád.

Pocházíte z umělecké rodiny. Jak moc jste už jako kluk přičichl k herectví?

Zhluboka a brzy.

Mohl jste se vůbec vydat jinou cestou než uměleckou?

Byla velká šance stát se hokejistou. Chybělo málo: talent, píle a stadion.

S rodiči jste vystřídal několik angažmá v různých městech. Kde všude jste byl a jak vás to ovlivnilo?

Jihlava, Cheb, Karlovy Vary, Pardubice, Praha, Ostrava, Olomouc a Brno. Pořád mě to ovlivňuje. Pozitivně i negativně.

Kde jste dnes doma?

Doma jsem v Brně. Našel jsem si tady vztah k lidem. Velká část naší republiky má jižní Moravě co závidět!

I vaše přítelkyně Kristýna Gašperáková je herečka. Je výhodou, když navzájem oba víte, co herectví obnáší?

Má přítelkyně Frfňa je velká herečka, to máte pravdu. V Městském divadle Brno má smlouvu jako tanečnice. Zatím. Předpovídám jí velkou budoucnost!

Jak si nejlíp od divadla odpčinete?

Sport, příroda, zahrádka. Třeba U Čápa!

Rád hraje fotbal, objevujete se i v zápasech Menšíkovy jedenáctky? Je to pro vás hlavně relax od divadla?

Fotbal je součástí mého života. Nechápu, že jsme se ještě nepotkali s Jakubem Kohákem. Máme toho tolik společného!

Nedávno jste oslavil pětatřicáté narozeniny. Vnímáte to jako určitý mezník?

Jestli bilancuji? Ne! Ne! Ne!

Ve Sněhurce hraje roli Stydlína. Jste i v soukromí spíš plachý?

V OSLNĚNÍ

Jakub PRZEBINDA

V soukromí jsem opravdu spíše tichý, stydlivý až plachý. (Vojto, Kubo a Kubo, nesmějte se!) *Jste členem muzikálového souboru, ale často vystupujete i v činohře. Jak máte rozdělené sympatie mezi muzikálem a činohrou?* Nemám nic rozdělené. Mám totiž velkou výhodu, že mám obecně divadlo rád!

Text: Lenka Suchá,
foto: jeř Kratochvil

V OSLNĚNÍ

Aleš SLANINA

Letos v lednu oslavil třicátiny, ale než bude dospělý, to prý bude ještě chvíli trvat, říká o sobě s úsměvem Aleš Slanina. Sám se však charakterizuje jako vážný člověk. Vážně bere především divadlo, ale právě s přibývajícimi roky se přesvědčuje o tom, že nadhled je v životě také důležitý. Počátkem května, kdy vznikal tento rozhovor, na něj čekaly první zkoušky na *Radúze a Mahulenu*, kde ztvárňuje titulní mužskou roli. Možná je tak nyní už „zaděláno“ na další *Křídla*, která má jako vítěz této divácké ankety doma zatím čtyřikrát...

Ve filmovém zpracování zámil jako Radúz Jan Tříska. V první inscenaci Městského divadla Brno zase Petr Gazdík nebo Roman Vojtek. Nasadili určitě vysokou laťku...

Téměř každou roli přede mnou už někdo hrál. Proto se snažím neřešit, jestli budu lepší nebo horší, ale přistupuji k tomu podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Samozřejmě je to závažek, *Radúze a Mahulenu* zná skoro každý. Stres z toho, že bych se srovnával s někým jiným, ale nemám. Příznávám však, že trochu nervózní jsem, je to přece jen opravdu velká a náročná romantická role.

Radúz a Mahulena se vrací na jeviště Městského divadla Brno podruhé, derniéra prvního zpracování v režii Stanislava Moši byla v roce 2002. V čem bude ta letošní jiná?

V tuto chvíli ještě přesně nevím. Hudba bude určitě stejná, text také, ale zda se bude lišit výklad a pojetí pana režiséra, to netuším. Zda to bude retro, nebo naopak zcela něco jiného a nového. Zatím mám za sebou první korepetice u klavíru a učím se text.

Viděl jste i tu první inscenaci?

Několikrát, snad ve všech možných alternacích. Měl jsem tu inscenaci moc rád. A ani ve snu by mě nenapadlo, že budu mít to štěstí a zahraju si v ní. *Jiné to rozhodně bude v tom, že tentokrát se bude hrát na Biskupském dvoře pod širým nebem. Přesunete se pak i na Lidickou na tradiční jeviště?*

Zatím se přesouvala z Biskupáku jenom *Noc na Karlštejně* a nastudování *Radúze a Mahuleny* by mělo mít podobný osud.

Vy máte s hraním pod širým nebem značné zkušenosti. V čem je složitější nebo snadnější než na klasickém jevišti?

Nemáme tam takové pohodlí a zázemí jako v divadle, kde hrajeme téměř každý den a všechno je tam tomu podřízeno. Pro scénu Biskupského dvora máme improvizované zázemí v muzeu, všechno je poněkud v bojovějších podmínkách, maskérna se nachází tam, kde právě není žádná expozice. Což je trochu omezující, ale mně to nevadí, mám to rád. Beru to jako příjemné ozvláštňení po těch deseti měsících jednoho či dvou divadelních prostorů na Lidické. Na jedné straně hrozí, že může začít třeba pršet, na druhé tam dochází k vzácnému semknutí hereců s diváky. Taky jsem si nikdy nevšiml, když opravdu spustí liják, že by někdo odcházel.

Kde je tam schovaná nápověda?

Hrajeme bez nápovědy. Kdyby tam na nás začala křičet, tak to diváci uslyší pomalu dřív než my. Ale my jsme zvyklí, protože na Hudební scéně také u některých představení není. I kdyby křičela přes megafon, orchestr nepřehluší.

Ale co když opravdu máte okno?

Holt musíte dobře umět text. U písniček je to trochu větší stres, protože hudba nepočká, tak musíte nějak básnit. Prostě se z toho musíte vylízat.

Už jste „básnil“?

Zrovna docela nedávno, ale myslím, že to nebylo ani poznat. Ale na koncertech, kde nejsem za postavu a nemám text spojený s fyzickou akcí, tak tam se to stává častěji.

Velmi často tvoříte herecký pár se svojí spouzdou z JAMU Andreou Zelovou. Jste kamarádi i v civilu? Jak důležitý je dobrý partner na jevišti?

Partner na jevišti patří k tomu nejdůležitějšímu. A s Andrejkou se nám partneri skvěle, teď jsme měli od sebe chvíli pauzu, a tak si troufám mluvit za oba, že se moc těšíme na společnou práci. Slyšíme na sebe výborně, a to, že jsme kamarádi v civilu, je výhoda. Člověk se nestydí, nemá zábrany a bloky.

Obdivuhodný byl váš trojvýkon v Ostrovu pokladů. Jaké to je přeměňovat se v tak krátké době z nemocného spisovatele do vlivného doktora a pak zase do blázna Bena?

Zkraje to bylo trochu složitější, pak jsem si zvykl. Nicméně teď jsme hráli *Ostrov pokladů* asi po roce, oprašovací zkouška sice byla, ale pravda je, že jsem se musel jednou podívat, co mám na sobě, abych věděl, koho v tu chvíli vlastně hraju (*smích*).

Kvůli Samovi v muzikálu DUCH jste se začal učit na kytaru. Jak jste daleko?

Zjistil jsem, že kytarista ze mě nebude. V rámci možností jsem zvládl tu jednu skladbu, kterou vždycky před představením procvičím, abych se moc nepřehtával. Není to našťěstí role muzikanta, ale bankéře, který si doma hraje na kytaru, snad se tedy i ten přehmat dá občas omluvit.

Co jiného jste se už musel kvůli roli naučit a co bylo nejtěžší?

Na konzervatoři hrát na flétnu a na klavír, v Radosti na bicí soupravu, u nás na tu kytaru. Stepovat. Někdy je to i o překonání strachu, když hrajete v nějaké výšce bez zábradlí. Ale nic mimořádně mimořádného asi ještě ne. Obtížné je naučit se představení v jiném jazyce, když už ho

Ne. Opravdu ne. Když jsem někde hostoval, je to fajn, ale člověk se strašně rád vrací zpět. Když už by mohla nastat ponorka, vypuknou obvykle divadelní prázdniny. Nedávno jsem nahlédl v muzikálu *Romeo a Julie* do pražského muzikálového světa. Hraje tam spousta šikovných a milých lidí, ale doma je prostě doma.

Kdy a proč jste se vlastně pro divadlo rozhodl?

U nás v rodině nikdo nemá s divadlem nic společného. V šesti jsem začal chodit do folklorního souboru Půčik, odtud už bylo blízko do amatérského divadla, a pak jsem šel na konkurz „k nám“ do Městského. No a nevím z jakého důvodu si mě Stanislav Moša a Petr Ulrych vybrali do *Koločavy*, protože jsem byl takové jelito, které skoro nic neumělo. Pak přišla konzervatoř,

Začínám se pomalu přehrávat do charakterů normálních lidí.

máte zažité česky a musíte se přeučovat. Což je těžší než se to učit rovnou od začátku.

Dokázal byste třeba kvůli roli i ztloustnout? Jak se na vás dívám, hubnout byste asi nemusel.

No, zhubnout, to právě kvůli Radúzovi trochu řeším. V poslední době jsem se zas tak moc nehýbal, takže chodím do posilovny. A ztloustnul bych velice rád, to bych dokázal snadno a rychle. Ale takové věci se týkají spíš filmu, v divadle se pro tyto účely používá spíš vaton.

A co byste se asi nikdy nenaučil?

Asi bych se nenaučil lítat. Ale z těch reálných dovedností, pokud nejste úplný kopyto a jste pracovitý, tak to obvykle nějak zvládnete. Náročné by už v mém věku a při mé výšce bylo třeba salto, minimálně bych to však zkusil. Ale doufám, že to nikdy nepřijde.

Jaký máte poměr záporných a kladných rolí?

Spočítané to nemám. Vyloženě záporné, to byly třeba postavy v *Papežce* nebo *Králi Learovi*, a to se dobře hraje. Rád mám zápornou Macechu ve *Sněhurce*, protože ta je navíc i vtipná. Mám hlavně hodně blbců a takových srandovních chudáčků, to je velká část mého repertoáru – Kornelius Hackel v *Hello, Dolly!*, Dafné v *Sugar!*, Pavel v *Divé Báře*, Jimmy ve *Flashdance* je taky trochu divný a ani Pešek v *Noci na Karlštejně* není úplně normální (*smích*).

Od školy jste v jednom angažmá, ještě se vám to nepřejedlo?

potom JAMU a pak angažmá. Takže vlastně šlo všechno jaksi samo a přirozeně. Zaplat' pánbůh, jsem hrozně spokojený.

Co byste dělal, kdybyste nebyl herec?

Podle přání rodičů jsem měl být doktor, ale to bych určitě nebyl. Asi bych byl kuchař. Anebo bych měl nějakou cateringovou firmu. Ale těžko říct, kterým směrem by se můj život ubíral.

Jdete z role do role, a nejsou to role malé. Máte taky čas na sebe?

Bývá to složité, někdy se odpočívát nedá vůbec nebo až večer po představení. Mezi zkouškou a představením se obvykle musím učit texty nebo zvládat běžné denní povinnosti. Zatím mi stačí míň odpočinku, nemusím mít po premiéře dva týdny pauzu. Ale teď jsem měl volno, takže jsem všechno zařídil, doma je uklizeno. A s *Radúzem a Mahulenou* mop nevidím zas až do premiéry. Naštěstí to chodí ve vlnách.

S postavou v které inscenaci jste se nerad loučil?

Bylo jich víc, bohužel. Líto mi bylo *Mozarta*, *Pokrevních bratrů*. Ale teď mám zase moc rád *Ostrov pokladů*, *DUCh*, *Sugar!* Víím, že vše jednoho dne skončí, ale to se nedá nic dělat. Zatím to vždycky bylo tak, že se za každou hezkou roli, která šla na odpočinek, objevila nějaká jiná hezká role. Byla by nuda, kdyby člověk měl hrát jednu, byť krásnou roli.

Už vás poznávají lidé na ulici?

S Jiřím Machem v muzikálu TITANIC,
režie: Stanislav Moša

Občas si všimnu, že se někdo kouká a neví, kam mě zařadit, protože na jevišti vypadáte většinou jinak než v civilu. Nejčastěji mě poznávají, když jdu kolem divadla – to si snadněji spojí. Denně se mi to ale určitě nestává. Když jsem byl v Londýně, poznali mě ve Starbucks, sice proto, že tam obsluhovala česká studentka, ale bylo fajn, když si kupujete na West Endu lístky na muzikál a ve Starbucks řeknou: Hele, Slanina!

Jak nejradši odpočíváte?

Rád si čtu, rád jsem s přáteli, rád jdu do vinárny nebo na procházku, podívám se na film – jako každý druhý. Žádného speciálního koníčka nemám, nelítám na rogalu, nedělám extrémní sporty.

Zvyšuje se s třicítkou počet mužských rolí proti těm chlapeckým?

Třicet mi bylo v lednu, tak to ještě úplně není poznat. Stejně to není tím, co máte na papíře, ale co vyznačujete a jak vypadáte. Mám ovšem pocit, že se začínám pomalu přehrávat do charakterů normálních lidí.

Cítíte ten zlom sám na sobě?

Asi ani ne. Je spíš životním obdobím, že si přeskládáte žebříček hodnot a začnete se chovat tro-

šku jinak, a ne proto, že 23. ledna udeřila třicítka a stal jsem se dospělým. To ještě bude trvat.

Jak se změnil ten žebříček hodnot?

Věřím, že i když to zní jako klišé, když uděláte něco dobrého, tak se vám to v dobrém vrátí. Když přemýšlíte pozitivně, je všechno snazší. Pokud se ráno probudím a budu našťvaný, že mě bolí záda, tak budu našťvaný celý den. Ale když si řeknu, nic to není, musím to rozcvičit – ježíš, nemluví jako důchodce?! Prostě je potřeba nebýt ze všeho připosraný, mít nadhled a snažit se dělat všechno poctivě. I když postupovat podle tohoto modelu je strašně složité. Není to v tom, že bych věci jen nechal plynout, ale víím, že svět se hned tak nezboří. A s tím nadhledem to obvykle jde snáz v práci i v životě, než když to řešíte, všechno je urputné, a stejně to nevyjde.

Co je pro vás důležité?

Asi životní štěstí, pohoda, láska a všechny další podobné věci.

A máte to?

Mám to. Mám to úplně a zcela. Jsem šťastný.

Text: (jih),
foto: jeř Kratochvil

JAK V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO PRODÁVÁJÍ SMÍCH

(...) Brněnský inscenační tým v čele s režisérem Petrem Gazdíkem vytvořil světelně-hudební šou, v níž se střídají záblesky kasina i samotného pekla. Ostatně vše – dění i muzika – tady osciluje mezi světem lidí a démonů. Výprava Christopa Weyerse, zejména monstrózní kulisy, vznikla jakoby z hravé zvětšené stavebnice Merkur. Punc současnosti i dusnost herny dodává několik televizních obrazovek, na kterých běží sportovní sázkařské zápasy či on-line poker, dominantu scénografie tvoří velká otáčející se ruleta na horizontu jeviště. Gazdík se snaží nabídnout rychle odspávající podívanou

(inscenace lehce přesáhne dvě hodiny), kterou má vytvořit vedle použitých laserů či záznamu zvuků ptáků a deště zejména dynamická práce orchestru (dirigent Ema Mikešková) a interpretů. (...) Muzikál opravdu nese představitel hlavního hrdiny Jan Božek (Timm) a mimořádným oživením jsou vý-

stupy Viktorie Matušové (Lilith). Božek v roli dospívajícího Timma se neschováva za nějakou prvoplánovou infantilitu, požitekem je jeho jasný a libozvučný pěvecký projev, stejně jako u Lukáše Janoty (Alexandr). Pěvecky suverénní Matušová přesvědčivě zachytila rozpor mezi hrubým hlasem mluvící démonou a posléze milující mladou ženou. (...) *Prodáný smích* probublává mezi pohádkou, duchařinou, fantasy i podobenstvím o tom, že – slovy finální písně – smích všem lidem sluší a navrch je to lék. (...)

*Luboš Mareček,
www.mestohudby.cz, 10. 5. 2016*

PRODANÝ SMÍCH, OVŠEMŽE ĎÁBLOVI

(...) Děj je barvitý a zapeklitý, jsou do něj zabudovány různé vtípné sekvence, a písničky jsou výborné. Hudba je rocková, pro živý orchestr

s dvaceti osmi hudebníky, a zaranžovaná tak, že neztrácí svůj rockový náboj, nýbrž jej obohacuje a rozvíjí. Krásně se poslouchá a svádí k zpěvování, k pobrukování. Však se na aranžích podíleli hned tři umělci. Scénu řešil Christoph Weyers pomocí zvětšené stavebnice Merkur, což je dobrý

nápad, ale na kostýmech se přímo vyřádil. Svou fantazii totálně pustil na špacír a ona mu donesla zpátky kostýmy, že zíráte. Režiséru Petru Gazdíkovi se v takovém prostředí už režírovalo snadno a na soubor se mohl spolehnout. Ten nikdy nezklame. Co se ale vymykalo, byl výkon Lucie Bergerové v roli ďáblice Lilith, plazící se před svým pánem a divoce dorážející na všechny ostatní. Její grimasy, hlas, gesta, pohyby těla – to byla přímo paráda. (...)

*Vratislav Mlčoch,
www.babocka.vram.cz, 9. 5. 2016*

MALÝ RODINNÝ PODNIK NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ MDB

(...) Autor na malém prostoru dokázal výborně vystihnout postupnou změnu postojů, kterou si přitom ústřední aktér sám vlastně neuvědomuje. Současně v rychlém sledu zručně vykreslí charaktery

nemalého počtu postav. (...) Režisérem zdařilé inscenace je Petr Gazdík. Představil hru, snad nejvíc černou komedii, zasahující do dalších žánrů. Ocenění náleží celému hereckému ansámbli. Největší příležitost nabízela ústřední role, které se úspěšně chopil Viktor Skála. Manželka, v přesvědčivém po-

dání Aleny Antalové, se ocitá v situaci zpochybnění skromnosti i poctivosti komparací s lehkostí života v luxusu. Samantha Kateřiny Fialové sebestistou arogancí vystihla chování části dnešních mladých. Scéna (Emil Konečný) zcela zaplňuje prostor detailně vybavenými místnostmi dvoupodlažního domu. Umožňuje paralelní děje, simultánní vhled do dění více domácností. Zajímavé a účinné je hudební podtržení v živém podání. Účinnosti dodalo umístění hudebnice (Alžběta Poukarová nebo Iva Kalusová) ve výši uprostřed scény. Při hudebním vstupu nasvícený, působivý výřez. (...)

*Jaroslav Štěpánik,
www.literarky.cz, 10. 5. 2016*

VELKÝ PŘÍBĚH VYPRÁVÍ O MALÉM RODINNÉM PODNIKU

(...) Už od prvního zaklepaní na zadní vchod všem

hned dochází, že tu něco „smrdí“. Očekávání neznámého udržuje nastavené napětí vytvářené zejména pomocí uvěřitelně zahraničích lidských typů – od starostlivé matky Aleny Antalové, přes snobsky nad věcí Jackova bratra Igora Ondříčka, až po neprůhledně vzpurný obraz zajištěné dcerky v popokračování na str. 30

24. – 27. června 2016 **Noc na Karlštejně**

17. – 22. června, 3. – 6. července 2016 **Raduz a Mahulěna**

29. června – 1. července 2016 **My Fair Lady**
(ze Zelňáku)

8. – 10. července 2016 **Mendel aneb Vzpoura hrášků**

ČERVEN A ČERVENEC

HRAJEME NA BISKUPSKÉM DVOŘE

dání Kateřiny Fialové, která přece nemá zapotřebí krásy v supermarketu tužku na oči. Viktor Skála coby Jack hraje se svou chrabrou duší bez debaty prim. Urputně bojuje s nevyhnutelným. Na druhou stranu s mírou přimíchává do dění špetku potřebného černého humoru. (...) Divák od začátku tuší, že to nemůže dopadnout dobře. Přesto má konečné vyvrcholení příběhu o vzduchu a následnému podlehnutí kapitalistické době prolezlé podvody zdrcující a burčující efekt. (...)

*Klára Tesářová,
www.munimedia.cz, 2. 4. 2016*

EVANGELIUM O MARIÍ V BRNĚ – JEDNODUŠE DOBRÁ ROCKOVÁ OPERA

(...) Ve výstavbě libreta se autoři pustili osvědčenou cestou. Příběh začíná ukřižováním a nádherným sólem Marie, která drží v náručí mrtvého syna. Až

potom se rozběhne retrospektivní příběh o osudu Ježíše a o tom, jak se o něj Marie bojí, utíká se svým mužem, tesařem Josefem, před řáděním Herodese. Marie stále sleduje Ježíšovo počínání a obává se o něj, jak se jenom matky mohou o své syny bát. (...) V režii Stanislava Slováka se nedějí velkolepé

vizuální efekty. V Brně se režisér soustředil na silný prožitek z interpretace postav. Od zdůraznění dekorací a efektů se více přiblížil k osudům lidí. Poměrně složitě členěná scéna s točnou Jaroslava Milfajta, spolu se světelnou režii a projekcemi Davida Kachlíře a Petra Hlouška, vytváří atmosféru staveb z biblických časů promíchaných s kovovými konstrukcemi snad opuštěné továrny. (...) Postavy vycházejí a mizí v emotivním šerosvitu, vše účelně napomáhá vytvořit atmosféru příběhu z dávnověku, který má ovšem platnost ve všech dobách. Byť se děje na scéně života cokoliv, matky v něm vždy trpěly a trpí. (...)

Peter Stoličný, www.musical-opereta.cz, 14. 3. 2016

EVANGELIUM O MARIÍ JAKO ROCKOVÁ OPERA O MARIÍ MATCE

(...) Žánrově se inscenace pohybuje na rockových,

jazzrockových a popových vlnách, které se míchají v divokém mixu od krásných, čistě emotivních operních písní po ostré rockové melodie. (...) Místa zaznívají zhudebněné modlitby nebo pasáže připomínající lidové duchovní písně. Tyto momenty patří k nejsilnějším částem inscenace. (...)

herečky Kristína Vrecková (Mladá Marie) a Martina Severová (Marie) se poměrně dobře popasují i s nejnáročnějšími operními party a podávají skvělé pěvecké výkony. Z mužských představitelů nejvíce zazáří Dušan Vítáček ztvárňující vypravěče Jana. Jeho Jan si je jistý ve zpěvu a jeho hlas také slyšíme v inscenaci nejvíce. (...)

*Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 23. 3. 2016*

V BRNĚ ZAČALI ZPÍVAT ANDĚLĚ A VRABČÁCI

(...) Líčit, co všechno Edith a Marlene spolu prožívají na jevišti, nebo řešit, jestli opravdu byly i milenkami a jestli chladná kráska Marlene záviděla Piafově vůli starat se až o tři milence najednou, není v recenzní glose nejspíš zapotřebí. Zato stojí za zmínku výkony Ivany Vaňkové a Hany Holišové

ve těch postavách. Ivana Vaňková je dlouhonohou brněnskou kráskou, které podsouvají stejný chlad, mimikry symbolu krásy před Marilyn Monroe. Jenže ona oplývala i temperamentem nezkontrolované Rady v *Cikánech*. Její Marlene je přesným obrazem sentimentálnosti, odvahy a jasného životního po-

stojí, za který si vysloužila titul zrádkyně třetí říše. Edith Hany Holišové ční vysoko hereckým pojetím. Divákům běhá mráz po zádech nejenom s identickým výrazem při interpretaci šansonů Piaf až po finální *Non, je ne regrette rien*. Holišové Piaf není jen symbolem nedostiznosti, ale také životní troskou, postavou k podpírání. Zničenou alkoholem a morfiem. (...)

*Jiří P. Kříž,
Právo, 20. 4. 2016*

RODINNÉ STŘETY U POKAŽENÉ VEČEŘE

(...) Hra *Jméno* od autorské dvojice Matthieu Delaporte – Alexandre de La Patellière je uváděná od letošního jara na zdejší Činoherní scéně. (...) Režisér s bohatými hereckými zkušenostmi správně pochopil a poté na jevišti ctil autory vycizelovaný komediální žánr; nešlo tedy o robustní „rachandu“, nýbrž o jevištně autentickou, v zásadě realistickou předlohu s vtipnými britkými dialogy, dostávající se místy na hranu černohumorného tragikomického lomu. Verbální složku s dvojnásobnými replikami vyvažoval dynamickým rozehráním některých situací, poskytl dostatečný prostor (ovšem nikoli sólisticky extemporující) ostříleným interpretům a dosáhl jejich detailně propracované, avšak spontánně působící souhry, pramenící ze zjevného kreativního apetytu. Platí to pro celou vyrovnanou pětičlennou obsazenou: popudlivého a zatatého agresivního univerzitního profesora Pierra Garauda Viktora Skály; jeho manželku Elisabeth Aleny Antalové, empaticky usměvavou, všechny trpělivě zklidňující a v osvobodivě emancipovaném monologu si ulevující; dobrodružného, citlivého a inteligentního trombonistu ve fraku Clauda Gatignola, navenek tlumeně ztvárněného Jakubem Uličníkem; pro dominantní figuru elegantního realitního makléře Vincenta Larcheta (zároveň úvodního Vypravěče) v živelně bonvivánském podání Martina Havelky, sebedůvěrného provokujícího ironika, kterému se po brutálním útoku na Clauda za alkoholového operu hrouť dosavadní jistoty; konečně i pro trochu menší roli Vincentovy asertivní těhotné partnerky Anny Caravatiové, obsazenou elegantní Viktorií Matušovou. (...)

Vít Závodský, Kam v Brně, červen 2015

TAK SKONČIL VLÁDCE OCEÁNU

Zkáza Titanicu se jeví jako ideální námět pro muzikál – velkolepé prostředí, silný tragický osud vel-

kého zaoceánského parníku a v tom tisíce osudů jednotlivých pasažérů a členů posádky. (...) Režisér Stanislav Moša se s tímto muzikálem nepotkal poprvé. Režiroval ho už při plenérové produkci na břehu jezera ve švýcarském Walenstadtu. Prostorové možnosti pod otevřeným nebem byly samozřejmě poněkud jiné, přesto scénograf Christoph Weyers dokázal na Hudební scéně Městského divadla Brno vybudovat důmyslnou konstrukci, která bez složitých přestaveb zavede diváky do všech zákoutí majestátního parníku. (...) Nad drobné příběhy jednotlivých postav se vypíná velké plátno – snaha člověka o technologický pokrok, neodolatelná touha po rekordech a mediální slávě, sny, které jsou zmařeny nedostatkem pokory. Jednu z nejlepších scén celé inscenace proto uvidíme již na začátku představení – nalodování na Titanic dává dobře pocítit naději vkládané do cesty přes Atlantik. S diváčkou obeznámeností s osudem Titanicu si pak před přestávkou pohrává scéna, kdy se v oddíle první třídy zpívá, ve třetí třídě plánují mladí milenci společnou budoucnost, zatímco v hlídkovém koši si důstojník Fleet stěžuje, že musí „dál plout zlou tmou“. Všichni vědí, co bude následovat, napětí by se přesto dalo krájet. (...)

Lukáš Dubský,
www.i-divadlo.cz, 7. 4. 2016

RENDEZ-VOUS SE STANISLAVEM MOŠOU (...)

Jak si stojí vaše Městské divadlo dnes?

Klepu na hlavu, že se nám dlouhodobě daří, to je opravdu úkaz. My jsme od roku 1995, od rekonstrukce Činoherní scény vlastně divadlem neustále vyprodaným, spontánně vyprodaným.

Včetně Hudební scény?

Samozřejmě, ta je otevřená od roku 2004. Takže to je taková nejkrásnější starost ředitele, že nemá na některá představení vůbec žádná lístky, nemá možnost uspokojit diváky.

À propos, jak si stojí TITANIC? Zdeněk Junák táhne? Nebo představení jako takové?

Zdeněk Junák jako „kluk z plakátu“ dostává nádherné e-maily, jak mu to sekne v té uniformě, a jemu to opravdu sekne. A kromě toho mně se tohle dílo nesmírně zamlouvá vzhledem k tomu, jak kvalitní je tam hudba. A jak de facto, pardon, že to tak řeknu, neromantický a nekýčovitý ten příběh je. A že je to taková zpráva vůbec o našem lidském osudu, o tom, že se prostě každý z nás, protože všichni jsme smrtelní, dostane na křižovatku života a smrti. A že TITANIC jako muzikál podává zprávu o tom, jak se lidé v tento okamžik „chovají“.

Vý vůbec tvrdíte, že muzikál jako takový není lehká múza, což se vám rádo podsouvá.

Samozřejmě, že se říkalo, že opereta je zábavná forma opery a muzikál, že je následovník operety, což jsou vlastně všechno nesmysly. (...) Je to současný hudební jazyk, už dávno se tam nejedná v první řadě o zábavu. (...)

Budoucnost tohoto typu divadla? Vyvíjí se to nějak?

Vyvíjí se to samozřejmě právě s hudebním jazykem, který se používá, protože jsme obklopení hudbou. (...) Divadlo se bude pořád hrát, vždyť se hraje po celou dobu existence lidského plemene na této zemi. A samozřejmě bude se k tomu používat hudba. Já si myslím, že hudbou je i náš jazyk, protože má svůj rytmus, má svou melodii. A hrozně nemám rád právě to rozlišování a třídění a škatulkování, protože ono to zavádí. Lidé na západ od našich hranic přijímají divadlo spontánně jako druh lidského uvažování o naší existenci. A to ať už zábavnou, nebo vážnou formou. Nerozlišují na nižší, vyšší umění, protože když je člověk osloven, zaujat a fascinován, tak to prostě stačí k tomu, abychom tomu říkali umění.

Máte něco rozdělaného? Vy sám jste něčím zaujat, fascinován?

V současné době připravuju světovou premiéru muzikálu *Jeanne d'Arc* (Johanka z Arku) pro německou soukromou produkci. (...) Lidé z produkční skupiny viděli právě *Titanic* při premiéře ve Švýcarsku, který jsem tam režiroval, a byli nadšení tím dílem a svěřili přípravu této inscenace českému týmu. Mám kolem sebe spoustu kolegů z našeho divadla. Takže je to čest, závazek a navíc je to nádherné dílo. Je to současný muzikál.

Je to moře práce. Máte čas na nějaké koníčky?

Já hodně čtu, protože mě to prostě baví, nabíjí, inspiruje. A kromě toho pořád dojdeška hodně sportuju.

Máte radost v životě, ze života?

Já mám radost pořád. Musím říct, že mě samozřejmě deprimují věci, které se dozvídám z médií, které se odehrávají, ať už blízko nebo daleko, kolem mě. Já už jsem čekal, že ten svět bude čím dál rozumnější, ale bohužel té nenávisti na tom světě a ideologické nenávisti, čemuž už vůbec nerozumím, je taková spousta, že to mě samozřejmě zraňuje nesmírně intenzivně, ale snažím se právě tou svou prací a životem prostě klást ono opozitum proti té iracionalitě současného krutého světa.

ČRo3 Vltava, 11. 2. 2016

Texty jsou redakčně kráceny.

KŘÍDLA 2015/2016

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Paul Pörtner / *Splášené nížky*

Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman, Patricia Knop, Gale Edwards /

Pískání po větru

Daniel Grobe-Boymann, Thomas Kahry / *Vrabčák a anělí*

William Shakespeare / *Kral Lear*

Andreas Sauter, Bernhard Studlar / *Červené komety*

Peter Stone, Maury Yeston / *TITANIC*

L. Tolstoj, P. Müller, P. Müller, Sziám / *Evangelium o Marii*

Alan Ayckbourn / *Malý rodinný podnik*

Xavier Nábbo, Markus Helz, Michael Herberger, James Krüss /

Prodáváný smích

Stanislav Moša, Petr Ujvich, Julius Zeyer / *Radúz a Mahulena*

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scénář, scénická hudba, choreografie,

rekvizity, masky, výtvarný plakát, program atp.)

JAK LIDICKÁ BODOVALA

Závěr každé sezóny bývá vhodnou příležitostí k pravidelnému rekapitulujícímu ohlédnutí. Připomeňme si tedy v sumarizující stručnosti, jak si pohledem několika celostátních bilanci v těchto širších souvislostech vedly obě scény třísuborového Městského divadla Brno (MdB).

Počátkem letošního roku přinesla velmi příjemnou vzpruhu účast MdB na 18. ročníku GRAND Festivalu smíchu ve Východočeském divadle Pardubice. Komorní komedie pro pět herců *Jméno* od francouzské autorské dvojice Mathieu Delaporte – Alexandre de La Pattelizre, nastudovaná Petrem Gazdíkem, získala hned trojí ocenění: Cenu studentské poroty, cenu Komedie diváků 2015 a rovněž vítězství v kategorii Nejlepší ženský herecký výkon pro Alenu Antalovou v roli Elisabeth Garaud-Larchetové.

Divadelníky oblíbené profesní akci předávání Ceny Thálie 2015 se opět dostalo dostatečné publicity včetně přímého televizního přenosu. Mezi umělci z celkem jedenácti měst se v užších nominacích objevila opět členka MdB Hana Holišová. S potěšením připomeňme, že tu byl ovacemi ve stoje odměněn třiaosmdesátiletý Stanislav Zindulka, laureát Ceny Thálie za celoživotní činoherní mistrovství, který před svým odchodem do Prahy řadu let úspěšně působil v MdB.

MdB se opět mimořádně dařilo ve sféře internetového návštěvnického ohlasu. Jména umělců a inscenací MdB figurovala ve 12. ročníku ankety portálu i-divadlo.cz, kde na rozdíl od všech ostatních hodnocení nejsou zastoupeni jen odborníci, nýbrž i široká veřejnost (tentokrát 579 diváků) z celé republiky. Již počtvrté za sebou a celkově posedmé stalo se tak MdB nejoblíbenějším divadlem u nás. V šesti kategoriích nacházíme jména spojená se zdejšími scénami na 36 příčkách. V kolonce „Nejlepší inscenace“ děl se o sedmé místo zmíněná Gazdíkova inscenace *Jméno* a Martinův muzikál *Ostrov pokladů* v režii Stanislava Slováka, první desítku uzavírá muzikál Lloyda Webbera *Pískání po větru* (režie Petr Gazdík) a bez povšimnutí nezůstala mimo jiné ani Mošova nastudovaná inscenace *Skleněný pokoj*, *Johnny Blue* a *Král Lear* nebo Pörtnerova interaktivní komedie *Splášené nůžky* v pojetí Mikoláše Tyce. Mezi herečkami na třetí pozici výrazně zabodovala Markéta Sedláčková coby Edith Piaf v *Vrabčáka a anděla* a jako deváté se svorně zviditelnila Hana Holišová (alternující stejnou postavu) s Alenou Antalovou v už připomenuté roli ze *Jména*. Pozornost upoutaly také výkony Elišky Skálové, nejoblíbenější herečky z posledních „Křidel“ Andrey Zelové, Svetlany Janotové, Ivany Vaňkové, Radky Coufalové nebo Pavly Vitázkové z rozličných činoherních i hudebních titulů. V pánské kategorii zaujal šestou příčku Aleš Slanina díky trojroli z *Ostrova pokladů*, hned za ním Petr Štěpán v postavě Viktora Landauera z Mošovy adaptace románu Simona Mawera *Skleněný pokoj* a poté porůznu Martin Havelka, Jiří Mach, Petr Gazdík, Boleslav Polívka, Michal Isteník, Lukáš Janota a Milan Němec. V kategorii „Jiný umělecký počín“ si jako čtvrtá nejlépe vedla Veronika Hindle za návrhy kostýmů pro Gazdíkovu koncepci Lingnauova fantaskního muzikálu *Let snů LILL*, připomenuti byli rovněž výtvarníci Jaroslav Milfajt, Petr Hloušek a Christoph Weyers, choreografka Carli Rebecca Jefferson a překladatel Mikuláš Bryan. U kategorie „Divadelní osobnost roku 2015“ najdeme mezi nominovanými šéfa muzikálového souboru MdB Petra Gazdíka.

V odborných kruzích si během let získaly prestižní postavení nejreprezentativnější Ceny divadelní kritiky (CDK), na rozdíl od Cen Thálie důsledně individuálně zaměřených na výkonné umělce, zahrnují CDK rozsáhlou škálu veškerých jevištních aktivit. V hlavní kategorii „Nejlepší inscenace roku“ připomnělo se Mošovo činoherní nastudování Mawerova *Skleněného pokoje* a Gazdíkovo hudební *Pískání po větru*. Mezi kracemi žen se objevuje na 7. – 12. místě Markéta Sedláčková v již zmíněné roli Edith Piaf. Posléze dojdeme i k Ivaně Vaňkové (Hana Hanáková ve *Skleněném pokoji*) a Andree Zelové (Satana z Mošovy autorské inscenace muzikálu Ralpa Siegela *Johnny Blue*). V kategorii „Mužský herecký výkon roku 2015“ se prosadili Petr Gazdík (Muž z *Pískání po větru*) a Petr Štěpán (Viktor Landauer ve *Skleněném pokoji*). V kolonce „Divadlo roku“ preferovali MdB respondenti se zdůvodněním: „Je to v Česku divadlo z jiné galaxie. Vysoká profesionalita zejména jeho Hudební scény...“ nebo „...právě teď je vhodné znovu vyzdvihnout jeho muzikálový repertoár, a to díky soustavné práci moderní Hudební scény.“ V oddíle „Nejlepší poprvé uvedená česká hra roku 2015“ se objevila rozverná starobrněnská operetka osvědčeného tvůrčího tandemu Karel Cón – Stanislav Slovák – Jan Šotkovský – Petr Štěpán *Mendel aneb Vzpoura brášek*, plenérově uváděna na Biskupském dvoře. V rubrice „Scénografie roku“ potkáme jména kostýmní výtvarnice Veroniky Hindle (muzikál *Let snů LILL*). Připojili se rovněž autor scény k téže české premiéře David Benson a výtvarník *Skleněného pokoje* Christoph Weyers. V oddíle „Hudba roku 2015“ zabodoval skladatel a dirigent Karel Cón s partiturou k původní předloze *Mendel aneb Vzpoura brášek*. Dobrým povzbuzením do dalšího hereckého růstu může být Eliška Skálové a Natálii Grossové umístění v kategorii „Talent roku“.

Jak z tohoto přehledu anket celostátního rozměru vyplývá, mohlo se také v uplynulém roce Městské divadlo Brno pochlubit – kromě stabilní divácké přízně ve vyprodaných sálech a pravidelných zahraničních „spanilých jízd“ – nejedním fundovaným názorem a oficiálně deklarovaným úspěchem.

Autor: Vít Závodský. Text je redakčně krácen.

Tato „komedie soukromé banky s hudbou Paula Burkharda“, jak stojí psáno v podtitulu hry, platí vedle *Návštěvy staré dámy* a *Fyziků* za vrcholné dílo nezaměnitelné osobnosti evropské literatury druhé poloviny 20. století, švýcarského dramatika Friedricha Dürrenmatta (1921–1990), který zastával názor, že je-li úkolem divadla vyslovovat se ke stavu světa, pak je pro současnost vhodná už jen forma komedie, případně grotesky. Téměř groteskně vznikla i samotná hra. Dürrenmatt byl osloven, jestli by nenapsal s hudebním skladatelem Paulem Burkhardem kantátu k jubileu curyšské Činohry. Moc se mu do této příležitosti záležitosti nechtělo, nicméně se s Burkhardem sešel. Domluvili se, že mají dohrady něco komického, a byl to skladatel, kdo nabídl základní myšlenku: historii banky. Pak spolu v Paříži viděli Shakespearova *Tita Andronika*. „Bylo to naprosto absurdní,“ vzpomínal autor, „nejabsurdnější hra, jaká vůbec existuje. Směs bláznovství a hrůzy, všechno se to obrací do grotesky... Kamkoli jsem potom šel, všude jsem viděl jen vraždy. Byl jsem jako začarovaný. Ale pak jsme si řekli, že z téhle atmosféry by se dalo udělat divadlo.“ A tak z plánované kantáty vzešla komedie, která měla premiéru v curyšském Schauspielhaus roku 1959 a vyvolala bouřlivé reakce. S velkou ironií a šibeničním humorem v ní kontroverzní autor zobrazil praktiky a morálku jednoho soukromého peněžního ústavu. Banka Franka Pátého je svérázný podnik. Peníze, které sem zákazníci vložili, už nikdy v životě neuvidí. Realizuje se zde také zásada neuzavřít ani jeden poctivý obchod. Podvádí se tu, okrádá, ba i vraždí jako na běžícím pásu; ale také se tu hodně zpívá – třeba o dobru, slušnosti i snech o budoucím štěstí. Tato „lod“ plná „pirátů“ jde však pomalu ke dnu. Zachránit ji může jen lodivod s modernějšími a účinnějšími metodami. Slovy autora: „*Frank Pátý* pojednává o slabošské vládě jednoho ředitele nad soukromou bankou a o převzetí obchodu synem. Je to příběh kolektivu.

Metodou této soukromé banky je gangsterství. Metoda, která pochází ještě ze starých dobrých časů, je jaksi nuceně zděděna a špatné dědictví se protlouká dál: gauernerství otců si vynucují gauernerství synů.“

Svého času mnozí kritici tvrdili, že lidé, jaké Dürrenmatt ukazuje ve *Frankovi Pátém*, prostě neexistují. Sám autor jako pozorovatel lidí i sebe samotného si tím nebyl tak jist. Přiznal sice: „Ovšem, moje soukromá banka je fikce.“ Zároveň však dodal: „My všichni chceme, stejně jako ti

Frankovi zaměstnanci, dobro, šťastné děti, rodinný domek, chceme být slušní. Mějme se na pozoru, abychom o dobru pouze nezpívali, tak jako oni. Slušnost je něco víc než hezká sentimentalita, lidskost je víc než vážný čin; a aby tato odvaha nebyla bláznovstvím, potřebuje úsilí všech.“ Po celý život platil Dürrenmatt ve své vlasti za nepohodlného, nonkonformního spisovatele. Vysloužil si přezdívku „věčného šourala“. Teprve když zemřel, začala si švýcarská – a nejen švýcarská – veřejnost plně uvědomovat, že byl vizionář; že měl vyvinuté čich pro věci, které v jeho době jen matně naznačovaly svou dnešní podobu. Jeho soukromá banka je fikce, a zároveň vize možných lidských vztahů.

Překlad: **Jiří Stach**. Režie: **Hana Burešová**. Dramaturgie: **Štěpán Otčenášek**. Hudební úprava a nastudování: **Karel Cón**. Scéna: **Tomáš Rusín**. Kostýmy: **Zuzana Štefunková-Rusínová**. Pohybová spolupráce: **Martin Páček**. Hrají: **Jan Mazák, Alena Antalová, Igor Ondříček, Radka Coufalová** nebo **Markéta Sedláčková, Ladislav Kolář, Michal Isteník, Alan Novotný, Jiří Ressler, Zdeněk Bureš, Zdeněk Junák, Lucie Zedníčková, Viktor Skála, Vojtěch Blahuta, Eliška Skálová, Josef Jurásek**.

Premiéra 10. a 11. září 2016 na Činoherní scéně MdB.

-dr-

Výtvarník Petr Hloušek, autor mnoha scénických projektů, natáčí se svojí skupinou Uber album, na pomoc si přibrali jazzovou legendu Jiřího Stivína.

Erika Kubálková, Josef Jurásek a Zdeněk Junák v komedii Brouk v blavě, která má za sebou již 190 repríz.

Dne 30. dubna jsme oslavili 20 let od prvního uvedení této inscenace.

Diváci měli vždy možnost zhlédnout Zdenku Herfortovou a Janu Musilovou, jen Jiřího Dvořáka vystřídal Petr Štěpán.

Lenka Ženeva Černá je nejen naší vedoucí kostýmní výroby, ale i zpěvačkou.

Režisér Filip Renč ji již po dvakrátě obsadil při natáčení celovečerních filmů, před nedávnem si zazpívala v jeho snímku Lída Baarová.

Tenisový kurt v Lužáneckém parku se stal dějištěm již druhého ročníku Guláš Festu Brno.

V soutěžním klání o nejobtnější guláš uvařený na místě se utkaly také týmy našeho divadla.

Bronzovou medaili si odnesla pochoutka týmu „Sojovní psi“ Zdeňka Junáka.

Dobře se ale také umístil tým Jakuba Uličníka a IGNIS tým Jiřího Morávka.

Návštěvníkům a soutěžícím kuchařům zazpíval Aleš Slanina.

Malou taneční vložku přidali také Lucie Bergerová s Jiřím Machem.

LISTOVÁNÍ

Guláš Zdeňka Junáka přišel ochutnat i principál Stanislav Moša.

Muzikál Prodaný smích má po premiéře. Na jevišti se potkávají i Viktória Matusová a Jan Brožek.

Dne 28. července oslaví spisovatel, dramatik a v neposlední řadě politik Milan Uhde osmdesáté narozeniny, na snímku s Jitkou Čvančarovou ve foyer Hudební scény MdB.

Manželé Markéta Sedláčková a Stanislav Slovák na hodech v Modřicích.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN ČERVEN 2016
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

215. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 25. 5. 2016

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

ZŠ při Fakultní nemocnici

Noc na Karlštejně

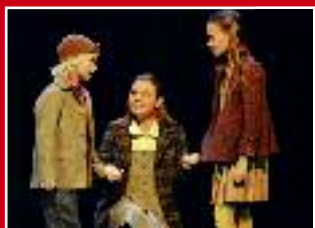
Terezka, 7 let

Petr Ulrych
Stanislav Moša

Radúz a Mahulena

režie Stanislav Moša

PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

13. a 14. června 2016
na Hudební scéně

Kouzelná hudba a nádherný příběh jsou nezbytné ingredience pro skvělý zážitek v divadle. Obě v sobě snoubí muzikál *Pískání po větru*. Neúprosný střet dětského světa nevinnosti s realitou dospělých má až magický závěr!

V hlavních rolích se můžete těšit na Petra Gazdíka nebo Jiřího Macha, Elišku Skálovou nebo Kateřinu Marii Fialovou a další.